

Nový Jeruzalém č. 11/2024

Zpravodaj pro 299. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) v Sebranicích u Litomyšle – v úterý 12. listopadu 2024 v 17 hodin.

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Křoví:

V úterý 15. října 2024 na mši svaté při pouti NJ bylo cca 100 věřících. Pán Bůh zaplat' za obětavou službu pěti kněží při udílení svátosti smíření a za mši svatou.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly pouti Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Promluva novokněže P. Miroslava Slavička při pouti Nový Jeruzalém v Křoví:

Milí přítomní, milé děti, bratři a sestry, rád bych se vás zeptal – **co vám udělalo v poslední době radost? Potěšilo vás něco? Pohladil vás ten, kdo vás pohladit měl? Vzal vás děcka někdo za ruku?** Mohli jste vy svou rukou pohladit babičku? Víte toto jsou všechno projevy té nejobyčejnější lásky, po které my prahne. Pořád ji nemáme, spíš ji možná devalvujeme a stále se do ní jakoby přimíchává z naší strany něco, co tam vůbec nemá co dělat.

Měl jsem tu milost, že 26. listopadu - připomněl to můj spolužák otec Petr, váš duchovní správce – jsem byl zde před 52 lety **pokřtěn**. Dostal jsem život od Boha, prostřednictvím svých rodičů a pak **od Boha život věčný**. Představuji si, že Bůh chodí od jednoho ke druhému, Ježíš klepe na dveře tvé – mé duše a žádá o to, abys mu ty nebo já dala napít. Co v tom pohárku Ježíš zakusí? Co tam všechno je, promiňte mi, často je to břečka, ne víno, co mu dáváme napít. A **Ježíš nepohrdne naší slabostí**, jako nepohrdl slabostí mou a řekne: „**Chceš napít? Já ti dám vody živé. Já ti dám úplně něco jiného, než znáš.**“ A uchvacuje nás svojí láskou. Dívá se na nás - v Písmu se dočítáme: „**A s láskou na něho pohleď.**“ Na tebe, na mně. Víte, ani ten největší hřích, kterého jsme schopní a který jsme třeba skutečně spáchali Ježíše neodradí. **Neoslabi jeho lásku k nám.**

Když jsem se díval do kalendáře, o čem mám tady mluvit, aby to bylo alespoň trochu duchovní blekotání, a povzbudil mě otec Pio z Pietrelciny a dnešní světice a **veliká učitelka modlitby svatá Terezie z Avily**. A chci zdůraznit, že bych rád trošičku sobě i vám připomenul **pomáhající milost** nebo účinek **pomáhající milosti, který nám může přinést každá modlitba a zvláště svátosti**.

Určitě víme, **proč se máme modlit**. Aby nám byly odpuštěny hříchy. Ale to Bohu nestačí. To lásce Boží nestačí. Copak vám stačí, že manžel nebo manželka udělá to co se udělat má a domácnost bude fungovat? V žádném případě. **Všichni toužíme** po funkční domácnosti, po spokojenosti, **po štěstí**. A chceme to svoje štěstí vidět ve tváři toho druhého. A **Bůh chce vidět svoje štěstí v tobě. V tvých očích** Jenže musíme se nechat naplnit Bohem. Musíme se modlit, opravdu se modlit. **Modlit se růženec znamená, říká svatý Jan Pavel II., s Marií kontemplovat Tvář Ježíšovu**. Ježíš se určitě nesmál, jako nějaký přihlouplý šoumen. Víme, jak po lidské stránce dopadl. Ale vždycky v tom pohledu můžeme nalézt lásku. Proto se modlíme růženec stále dokola, meleme to znovu a znovu, protože **věříme, že jsme po boku té, které se to už podařilo. Ona už tu modlitbu prožila**.

Když dnešní světice svatá Terezie z Avily hovoří o modlitbě, říká: „**Modlitba není záležitostí mnoha slov, ale mnohého milování.**“ Víte, mnohá modlitba, mnohé povídání, mnohé milování a mnohá slova – **všechno je to náročné na čas**. Čas to je to, co tobě, mně - co nám nejvíc chybí. O co nejvíc bojujeme, o co manželé společně nejvíc bojují, zápasí. Ať už v radosti, v prožívání odpočinku nebo v povinnostech. A tak se nám stává to, jak se to stává mně, že třeba si říkám: „Mám toto udělat.“ A tak tam valím a breviář (modlitbu Církve) odsunu, však Bůh počká. Ono to setkání nedopadne úplně špatně, ale nepřinese to požehnání. A pak se člověk modlí, nějak modlí, nějak to dohání, ale není to ono. A když se to podaří? **Máte někdy pocit, že se vám modlitba podařila?** Jestli dlouho ne, zkuste se nad tím zamyslet. **Bůh nám dá zakusit pocit, jestli se nám něco podaří**. On nám přeje úspěch, přeje nám duchovní růst. Tak to se-

tkání, ty vztahy vypadají úplně jinak. Protože ta naše studánka je pročištěná, tryská z ní pramen, ten, který nám Bůh dal při křtu. Nabízíme, můžeme dát druhým napít, z nápoje, který je náš, ale je od Boha. A to je úplně něco jiného, jak říká sv. Terezie, **než když dáváme jen jakési zbytky lásky, jakési kočičího zlato. Modlitba je věcí velkého milování** a je to náročné na čas. Abych to propojil s tím, co chci říci, připomenu nějaké své **zkušenosti**, nebudu mluvit dlouho. Pak bych tu svou promluvu **zakončil modlitbou svatého Jana Pavla II. za mír**, protože o mír a pokoj nám jde.

Když jsem si pročítal úmysly dnešní pouti, tak o mír a pokoj se tam také jedná. Jeden člověk mně říkal – je to všeobecné, anonymní – to říct mohu. Při duchovním rozhovoru uznal, nešlo o sv. zpověď – že **chtěl udělat něco strašného**, chtěl ublížit svému blízkému člověku. A když už to chtěl udělat a málem se to stalo, tak se to nestalo. A já se ho zeptal: „A proč se to nestalo? Co tě zabrzdlilo?“ A on řekl něco, čemu jsem nevěřil, možná tomu nebudete věřit ani vy. Říká: „**Když jsem jel do toho domu, abych mu ublížil, abych mu ukázal, co proto, cestou jsem se modlil. Ano, padala sprostá slova, zuřil jsem, představoval jsem si co mu udělám, ale já jsem se cestou modlil.**“ Modlitba dokáže, to je ta **milost pomáhající**, zabrání tomu nejhoršímu, co ty nebo já můžeme ve hříchu udělat. **Modlitba dokáže mnohem víc, než si ty nebo já dokážeme představit**. Řekl bych, že má skryté účinky, které uvidíme, až na věčnosti – čemu jsme prospěli. Co se stát mělo a stalo nebo naopak Bohu díky, že se něco nestalo. Svatý Basil, jeden z otců východní tradice, říká, že **modlit se je přirozená věc**. Říká, když vyučuje o modlitbě – jako ptáci zpívají, tak se lidé modlí. Není tedy cílem odpuštění hříchů, ale **rozhovor s Bohem**. Dialog s Bohem. **Objevit tuto přirozenost, tu samozřejmost, že Bůh se tebe chce dotknout**. To je ta ruka malého dítěte, hladící po tváři svoji maminku. Všimněte si – podívejte se na obrázek nebo východní ikony, jak Madona, malý Ježíšek, jak se Ježíšek, takový úplně malinký, takový naháček, dívá mamince, Panně Marii do tváře, ručičkou jí sahá na tu tvář. Abychom měli stejný vztah k Panně Marii. **Abychom ze svého srdce vyhnali jakoukoli špetku, jakýkoli stín**, použijí to slovo – jakýkoliv smrad strachu. My jsme spoutaní, my máme z Boha strach. A protože **máme z Boha strach** – nejdeme ke zpovědi, ke svátosti smíření. Říkal jsem – modlitba a některé svátosti nám **pomáhají, dávají nám milost posvěcující a pomáhající**. Jiný člověk, když jsem se ho vyptával, mě řekl: „Tak mě oče tady máte - není to dneska, bylo to úplně jinde a jindy - přišel jsem zase na **údržbu a mám zase stejné hříchy.**“ Říkám mu: „To nevádí, já mám také stále stejné hříchy, ale důležité je, že to můžeme složit, vyklopit a dostáváme tu výbavu. My si povídáme s tím knězem, ale dovedu si představit – máme tady **Pannu Marii** – že nám chystá do toho baťůžku – **všechno to, co nám Ježíš připravil**. A my si to přinášíme zpět do svého každodenního života. A pak mám vysledováno, vyzozorováno u těch, kteří chodí **pravidelně ke svátosti smíření**. V té rodině vidíte, že se k něčemu špatnému směřuje – **nedojde k tomu**. Že se může něco stát, je tomu nějak zabráněno. Také jinde mně jeden člověk řekl: „**Já si to nedovedu vysvětlit – měl jsem napsanou, podepsanou žádost o rozvod, vybranou dobrou právničku a všechny ostatní věci – a já jsem to nepodal.**“ A zdá se, že to manželství, které bylo v rozkladu, se začíná uzdravovat. Když se na to podívá nějaký psycholog, nějaký kouč, tak to nějak popíše, nějak to vysvětlí, ale často jsou tam věci ne očekávané – a za tím stojí ta **milost pomáhající**.

Nuže, **často se, bratři a sestry, milé děti, modleme**. Modleme se, i když často se nám zdá, že to meleme pořád dokola, že se na to nesoustředíme, pak se zpovídáme, že jsme nesoustředění při modlitbě. Jestli do toho jdeme upřímně, Bůh nám dá to, co nám dát chce. Jak říká otec Marián Kufa na Slovensku: „**I když ty nebojuješ, Bůh bojuje, kope za tebe!**“ I když ty jsi slabý, prohráváš, když se ti něco hrozného přihodilo, Bůh kope za tebe. Do poslední chvíle. **V Bohu totiž naděje nikdy neumírá. NIKDY. To si pamatujme.**

Na závěr mně dovolte pronést **modlitbu svatého Jana Pavla II.** Dostal jsem ji – vyfoukl jsem ji jednomu kolegovi z kněžské rekolekce, který ji tam měl. Říkal jsem mu – budu na Novém Jeruzalémě – mohl bys mně ji věnovat, tak mně ji věnoval. Takže se můžete v duchu přidat: **Všemohoucí Bože, nazýváme tě svým Otcem, protože věříme, že se k nám skláníš jako ke svým dětem. Víme, že toužíš po tom, abychom na zemi žili v pokoji a ve tvé lásce a posíláš nám Ducha Svatého, aby nám dával sílu překonávat hřích a vytvářet jednotu. Ty jsi dárce pokoje, proto nás laskavě vyslechni, když tě úpěnlivě prosíme o mír a pokoj ve svě-**

*tě – (mír to je to vnější a pokoj je to co máme mít ve svém srdci). **Aby všichni lidé pochopili, že nikdo nemá právo dosahovat svých zájmů násilím a nenávisť.** (Víte neválcí se jen v Sýrii a na Ukrajině, ale válčí se také v mém, v tvém srdci. Každý den, tam vede ta hranice v mém srdci, mezi dobrem a zlem.) **Aby kvůli sobectví** (sobectví manžela, manželky, vychytralých dětí, které se přestanou starat o své rodiče) **nemusel nikdo utíkat ze svého vlastního domova. Aby zodpovědní bránili svobodu a důstojnost všech lidí. Aby nikdo netrpěl pro svou víru a národnost. Aby navždy zmlkly zbraně, které způsobují vyhasínání nevinných lidských životů. Prosíme tě, Otče, za všechny země, ve kterých člověk bojuje proti člověku, bratr proti bratru. Ať odpuštění zvíťazí nad nenávisť a pomstou. Pokoj a mír nad každým konfliktem. Ochrana lidského života nad ekonomikou a bohatstvím – za každou cenu. Ať tvůj Duch přemůže tvrdost lidských srdcí. O to tě prosíme na přímluvu Sedmi-bolestné Panny Marie Královny míru. Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, který nám otevřel cestu do nebeského pokoje. AMEN.***

Sbírka: Po uhrazení nutné rezie poutě NJ jsme darovali **6 200 Kč na opravu ozvučení kostela v Brankovicích.** Poděkování patří také místnímu faráři P. Petru Papouškovi a farníkům z Křoví, kteří vše velmi dobře a obětavě organizačně připravili. A především: „**Pán Bůh zaplať za každodenní modlitby svatého růžence na úmysly Nového Jeruzaléma.**“

Představení hlavního celebranta poutě NJ v Sebranicích u Litomyšle, kterým je P. PhDr. Mgr. Zdeněk Jančařík SDB, farní vikář v Brně – Žabovřeskách, spirituál Cyrilometodějského gymnázia.

Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působiště: Jsem ročník 1965, ještě jsem zažil, když do mého rodného městečka Veselí nad Moravou dorazily od Blatnice ruské tanky. Šli jsme tehdy ze školky a vojáci mě vzali na tank, dlouho poté jsem měl tankistické sny. Základní školu jsem tedy vychodil ve Veselí, ale střední u nás nebyla, tak jsem šel na gymnázium do Strážnice, kde jsem maturoval. Teprve pak jsem „vylétl z hnízda“ – rok jsem studoval jazykovou školu v Brně, potom češtinu a němčinu na FFUK v Praze, kde jsem konvertoval, v Praze-Kunraticích jsem byl roku 1986 pokřtěn, šel jsem na vojnu k tankistům a pak hned do semináře. Nastupoval jsem v Litoměřicích roku 1988, takže jsem tam zažil sametovou revoluci. Potkal jsem tam salesiány (Jaroslava Kopeckého), ale také mezi bohoslovci bylo salesiánů hodně. Rozhodl jsem se, že půjdu do noviciátu, který jsme tehdy zakládali v moravskoslezských Hodoňovicích. Po časných slibech jsem byl „odvelen“ na salesiánské gymnázium do rakouského Unterwaltersdorfu, kde jsem byl dva roky vychovatelem v internátu. Po dokončení bohosloveckých studií v Praze jsem byl roku 1996 vysvěcen na kněze, tři roky jsem kaplanoval v Praze-Kobylicích u sv. Terezičky. Provinciál Jan Komárek mě poslal na tři roky do Říma na studia žurnalistiky. Po návratu jsem pracoval jako šéfredaktor salesiánského nakladatelství Portál, pak jsem byl krátce vikářem provinciála Petra Vaculíka, načež jsem šel do Brna-Žabovřesk, kde jsem jako farní vikář, spirituál Cyrilometodějského gymnázia a salesián dodnes.

Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů? Přiznám se, že doma u rodičů na Slovácku jsem se cítil příliš pod dozorem mámy, která byla učitelka (já jsem dnes také!). Táta byl podnikový právník, od něho jsem si odnesl lásku k četbě knih, měli jsme jich doma spoustu. Už v mládí jsem hlтал jednu knížku za druhou a začal psát povídky a básně.

Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem? Na začátku mého salesiánského života byl pro mě vzorem laskavosti a jemnosti P. Jaroslav Kopecký, ale k médiím mě přivedl P. Ladislav Vik. A kazatelské vzory jsem si hledal jinde, spíš u světských kněží, jako byli P. Kánský, P. Reinsberg a další.

Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější? Nejkrásnější na kněžství je, když do děláte naplno a o vaši službu je zájem. Neumím si představit, že bych byl někde na faře sám, do kostela nikdo nechodil, občas bych zajel 50 km někam za jiným knězem, který by prožíval něco podobného. To ovšem nám salesiánům zatím nehrozí a jsem tomu rád. Ty nejkrásnější chvíle jsou třeba na konci některých náročných zpovědí, kdy vidím, že roztály vztahové ledy, nebo se u penitenta uzdravilo nějaké dlouhodobé zranění. To se ale děje jen

občas. Mši svatou prožívám v dvacátém devátém roce kněžství také jinak než v mládí – s větším soustředěním – vždyť už ty texty znám z paměti.

Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí? Víra je dar, který je dán jen některým, řekl bych lidem, kteří mají svou anténu namířenou na Pána Boha. Takových lidí je, zdá se, čím dál méně. Jak předávat víru? To je jedna z nejtěžších otázek dnešní církve. Určitě svědectvím, nebát se žít jinak než ostatní ve smyslu: modlit se, chodit do kostela, svědčit o víře na pracovišti i v rodině. Mnozí mladí lidé by chtěli vidět církev moderní a bez předsudků, a to tak velká církev, jako je ta naše, zatím moc neumí – už proto, že většinově stárne a starší lidé mají sklon dělat vše po starém.

Stále víc myslím na to, že všechno, co dělám, bych měl dělat s větším soustředěním a zápaem. Myslím, že už jsem vyrostl z věku, kdy jsem měl sklon se litovat, do věku, kdy mohu dávat druhým aspoň část ze svých zkušeností, které jsem v životě posbíral.

Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky na pouti NJ v Sebranicích? Úmysl sbírky? Nejlépe na vyplavené posledních povodní na Krnovsku.

Kde mě „tlačí bota“? Asi nejvíc je to v mé povrchnosti, tedy že mám sklon dělat věci příliš rychle, protože je toho v poslední době příliš moc.

Na co se nejvíc těšíte? Nejvíc se těším na klidné setkání s milými lidmi, s nimiž už jsem se dávno neviděl. Bohužel takového času už mívám jen vzácně.

Co Vám udělalo v poslední době radost? Už jsem se zmínil o zpovědích – tam mívám asi největší radost, když se v lidech (i ve mně!) něco pohne směrem k lepšímu, když dokážeme odložit staré návyky, které nás brzdí v duchovním i lidském rozletu.

Co je pro rodiny podstatné, co potřebují, čím může církev rodinám pomáhat, jak to prožíváte ve své službě? Každá rodina žije v několika okruzích, které by se měly správně doplňovat. Měla by si chránit ten první – tj. svůj domov, manželé by měli investovat do svého „dlouhodobě udržitelného“ vztahu, ale zároveň by se neměli vyhýbat druhému okruhu, farnímu společenství nebo životu na vesnici nebo ve městě. Investice do dětí znamená, mluvit s nimi, zajímat se, doprovázet v rané dospělosti – a příliš děti nesekýrovat. To platí i o farářích. Ti by se měli smířit s tím, že do kostela už nebudou chodit celé rodiny se všemi dětmi, že mnozí, kteří do kostela kdysi chodili, si nacházejí svoji cestu.

Pozvánky a oznámení.

Křižanov: Kostel sv. Václava je otevřen k **modlitbě věřících** každý den od rána do večera. **Každou neděli od 15 – do 17 hodin** je zde přítomen místní farář P. Josef Pohanka a nabízí věřícím přijetí svátosti smíření (sv. zpověď) nebo duchovní rozhovor.

Slavkovice: Poutní kostel Božího milosrdenství: **svatá zpověď v sobotu a v neděli od 14 do 17 hodin, na první a třetí sobotu v měsíci již od 10 hodin.**

Duchovní služba v Nemocnici Nové Město na Moravě - katolický kněz, P. Sylwester Jurczak, nemocniční kaplan - svátost nemocných, svátost smíření, sv. přijímání, rozhovor s pacientem. Telefonický kontakt: **733 741 473.**

Plán poutí NJ na rok 2025: leden - Velké Meziříčí únor – Lysice březen – Křižanov
duben - Měřín květen – Nové Veselí červen – Jimramov
červenec – Černá Hora srpen – Velká Bíteš září – Radostín
říjen - Deblín listopad - Sádek u Poličky prosinec - Olešnice.

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - kdo dřív přijde...

Srdečné pozvání na 300. pout' NJ do Olešnice ve čtvrtek 12. prosince 2024 v 17 hodin – hlavní celebrant – Jeho Eminence Dominik kardinál Duka.

Pán Bůh zaplať za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštích čísla je 20. 11. 2024. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - **zpravodaj Nový Jeruzalém;** Vydává: Řím. katolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14, www.rovecne.farnost.cz

Informace o pouti Nový Jeruzalém pro farníky.

Tento rozhovor jsem otiskl v březnu roku 2000, kdy poutě Nový Jeruzalém začínaly. Upravil jsem v listopadu 2016 a v listopadu 2024. Jakékoli dotazy, podněty, připomínky rád odpovím a přijmu na adrese: *Jáhen Ladislav Kinc, 59264 Prosetín 79, tel č. 516 463 315, 606 948 970, e.mail–kinc@dieceze.cz, www.rovecne.farnost*

Proč tyto poutě ? Vnější známky katolické víry na Vysočině (účastníci bohoslužeb, jejich věk, počet křtů, svateb, pohřbů, dětí v náboženství, atd.) – alespoň podle statistik – klesá, přes veškerou obětavost a snahu kněží a aktivních laiků. Je třeba toto vše položit na pevný základ – modlitbu k našemu Pánu, aby On svou mocí přetvořil naše srdce a dal nám pevnou víru. Nejjistější, nejsnazší, nejlepší a nejkrásnější cesta k Bohu a víře je Panna Maria. V jedné farnosti přidává pan farář naléhavou prosbu: Prosíme tě o duchovní probuzení naší farnosti. **Máte někde příklad vzor?** Ano. Několik kněží, kteří dobrovolně odešli do duchovně zdevastovaného pohraničí, pořádají už několik roků tyto prosebné poutě a výsledky se dostávají. **Kdy se dostaví výsledky v naší oblasti?** Nevím. Když se zamyslíme nad závažností současného stavu, nad tím jak dlouhá léta rostl - je nemožné ho zvrátit k lepšímu brzy. Ale sám fakt, že už se zapojilo více farností, že ještě chodí na tyto poutě lidé, kteří na sebe berou zodpovědnost za stav a budoucnost Církve - to už je zlepšení.

Jaké jsou úmysly poutí Nový Jeruzalém? 1.prosba o nová a trvalá duchovní povolání 2) prosba o obětavé a věrné spolupracovníky kněží 3) **prosba o vzrůst víry v našem kraji** 4)prosba o mír a pokoj ve světě a v našich rodinách 5) *o život těla a duše pro všechny počaté děti* 6) *na smír za hříchy celého světa*

Proč má soška Panny Marie název Matka Lásky? Tento titul je pro náš kraj velkou ctí. V Hlubokých Mašůvkách mají Pannu Marii – **Matku víry**, ve Vranově n/Dyji - Pannu Marii – **Matku naděje**. Na doporučení P.Marka Dundy ThD. a P. Pavla Zahradníčka ThD. jsme dostali pro náš symbol – sošku a obraz tento krásný titul – **Matka Lásky**.

Proč se nescházíme na stejném místě? V našem regionu není kromě Vítochova, Zelené hory, Netína, poutní místo. Je třeba vnést tuto aktivitu do více farností. Zkušenost je taková – když je slavnost doma, tak na ni lidé jdou, k sousedům jdou jenom ti, kteří chtějí. Stává se také že mnohdy ani neznáme sousední kostely a farnosti. **Proč se scházíme 13. v měsíci (nebo kolem 13.)?** 13. je den Panny Marie – zjevení P. Marie ve Fatimě, atentát na Jana Pavla II. Nechtěli jsme zasahovat do zavedených prvních mariánských sobot. Ve Vranově n/D zvolili 15.den v měsíci. A když si dáme ruku na své malověrné srdce a přiznáme se – kdo si při pomýšlení na číslo třináctku neřekne – „nešťastné číslo“. Je třeba tyto pověry odbourávat. **Jak postupovat když bych chtěl, aby pout' Nový Jeruzalém byla také v naší farnosti?** Nejdříve je třeba se na tento úmysl

modlit. Potom je nutné navštívit pana faráře (v žádném případě ne v neděli dopoledne, kdy má hodně zpovídání a bohoslužby: „Já mám čas, na jednání s panem farářem“. Je jisté že kněz v tuto chvíli k projednávání těchto záležitostí čas nemá!). Povědět mu nejen o tom co jste zažili, ale také slíbit, že si všechno **vezmete na starost** a zařídíte co je potřebné. Po obdržení jeho souhlasu se obrátit na jáhna Kince a on už dohodne ostatní. **Jak se vybírá hlavní celebrant, kazatel?** Toto není jednoduchá záležitost. Chtěli bychom, aby věřící poznali co nejširší spektrum kazatelů. Vždy musí jeho osoba projít souhlasem místního pana faráře, nejlepší je, když on sám někoho navrhne a domluví. Záleží také na tom, zda má oslovený čas a dobrou vůli. **Jaké jsou úkoly hl. celebranta a kazatele?** Povzbudit Boží lid ve víře promluvou, určit liturgické texty, určit účel peněžní sbírky (byla nazvána „náš společný dobrý skutek“), představuje se věřícím ve zpravodaji. **Jaké jsou úkoly pro domácí farníky?** Místní pan farář vítá a loučí se s hosty, představuje farnost. Farníci zajišťují výzdobu, mohou se představit při bohoslužbě - schola, lektoři, ministranti, recitátoři a j. **Nejdůležitější je zapojení farníků do štafety „ustavičných modliteb“ na výše uvedené úmysly. Ve farním kostele se modlí každý den pětidesátkový sv. růženec před sochou Matky Lásky na úmysly NJ.** Obraz P.Marie putuje buď po vesnicích – kaplích a nebo po rodinách nebo k nemocným. Před ním se věřící modlí min. jeden desátek sv. růžence denně. Je třeba při tomto zohlednit také možnosti jednotlivých farností. **Co znamenají latinská slova, zpívaná při adoraci – Salvator mundi, salva nos?** Je to taková hymna našich poutí – v překladu „Spasiteli světa, zachraň nás“

Kdo vybírá hlavního celebranta? 1) místní farář – když ne tak 2) místní farníci – když ne tak 3) jáhen LK.

(Zveřejněno na začátku roku 2005: Na závěr odpověď na otázku – proč jsou tyto poutě?) Církev Kristova ve svém životě prožívá radosti i bolesti. Za radosti Bohu děkuje a při bolestech činí pokání a prosí v modlitbě o pomoc. **Bolest** - v současné době bolí ztráta víry (úbytek věřících), málo duchovních povolání a krize rodin. Různé místní církve mají různé formy a způsoby pokání a modliteb. Během přípravy a průběhu Velkého Jubilea papež Jan Pavel připomněl význam poutí a vyzval k užívání tohoto prostředku na cestě Božího lidu a jednotlivce k prohloubení duchovního života. Jsou různé způsoby – celosvětové, diecézní, děkanátní, farní, osobní, první soboty, první čtvrtky, fatimské dny, mariánská večeřadla. V našem kraji jsme se pokusili po sesbírání zkušeností odjinud a jejich využití v místních poměrech nabídnout věřícím účast na této snad prospěšné a Bohu milé aktivitě, v které doufáme v sílu ustavičné každodenní modlitby na výše uvedené úmysly a jednoměsíčním společném setkání – vše je pouze nabídka k dobrovolné pomoci. Protože Nový Jeruzalém je „putovní“ a uskutečňuje se v různých farnostech, je jeho uskutečnění podmíněno souhlasem místního duchovního

správce. **Co dodat na závěr – Bohu díky a díky všem, kteří se dosud zapojili a pomohli.)**